

АЛЕКС КОШ
РАЗКАЗВАЧ СЪС СПЕЦИАЛНО
ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2022

chitanka.info

Утрото на Гморк започна непретенциозно — със закуска. Е, разбира се, за всеки нормален човек утрото започва със събуждане, но същество, събуждащо се в легло, стоящо самотно в средата на огромна пещера, езикът трудно се обръща да нарече човек. Съществото с усилие се изправи на крака, излезе от пещерата и със силно „пляс“ се потопи в близкото езеро. Когато се върна, то измърмори нещо като „маса със закуска“ и веднага масивното дъбово легло се разтвори във въздуха, а на негово място се материализира не по-малко солидна и не по-малко дъбова маса, отрупана с всевъзможни ястия.

Звучи гордо, но всъщност ястията бяха: чиния с каша, три сандвича със сирене и голяма кафеварка с... е, с какво може да е пълна една кафеварка?

Едва след втората чаша кафе в тъмнокафявите очи на Гморк се появи проблясък на мисъл.

— Тел, новините — вяло, не, не заповяда, помоли Гморк.

На срещуположния на Гморк край на масата се появи малък цветен телевизор марка „Соня“. Нещо изщрака и на екрана се появи миловидна водеща.

— Добро утро, разказвачо — учтиво поздрави момичето, кокетно оправяйки дългата си гарвановочерна коса. — С какво да започнем?

— Нека да е с основните произшествия през нощта, Соня — изломоти Гморк, докато енергично работеше с челюсти. — И... само по-близките земи. Днес нещо нямам желание за полети на дълги разстояния...

Водещата разбиращо кимна.

— На гробището край Купчино е забелязана съмнителна активност на зомбита. Ако това продължи, те могат и до града да стигнат. Такава паника ще настане... — водещата изхихика. — Макар че може би дори ще е забавно. Те все пак са безобидни — ще пообикалят малко и с първите слънчеви лъчи ще се разпаднат. В Жълтата гора Соловей Разбойника пак е буйствал. Пиян до козирката. Кого да обира сред боровете през нощта? Опасявам се, че скоро Леший отново ще тръгне да се саморазправя: Соловей е съборил доста дървета и е изплашил всички животни наоколо, а на Леший това изобщо не му харесва... като нищо ще избие втори зъб на нашия свиращ. Що за нечисти сили са плъпнали? Скоро богатирите съвсем без

работа ще останат — сами един друг ще се избият. Не е работа това, би трябвало разяснителна беседа да се проведе...

Гморк, престорено недоволен, удари с огромния си юмрук по масата.

— Хей, не така за нечистите сили, повечето от тях са страхотни момчета!

— Ой! — водещата кокетно се смути. — Извинявай, драги, забравих, че имаш слабост към злодеите.

— Така е по-добре — ухили се Гморк. — Нещо друго интересно да се е случило през нощта?

— Да, Къщата с призраците отново се е проявила. Довела до припадък двама търсачи на приключения на своето... е, на онова място, за което обикновено мислят тези търсачи на силни емоции. Направила го е без разрешение, трябва да отбележа.

Гморк кимна с разбиране.

„Да, програмата на тази Къща отдавна е излязла извън контрол. Време е да бъде препрограмирана или просто да се събори и да се построи нова — по-страшна, но и по-послушна. А то що за неща върши — довежда до припадък? Губи квалификация тази Къща, губи. Изхабена е.“

Водещата изведнъж замълча за известно време, а след това се разплу в радостна усмивка.

— Току-що пристигна поръчка за дракона. Да я прочета ли на глас?

Гморк подскочи на стола си и едва не се задави с последния сандвич.

— Бързо я прочети!

— Поръчката идва от бавачката на принцесата от Далечното (кой би се усъмнил) царство. Всичко е както обикновено. Нейният баща е обещал ръката ѝ на отвъдморски принц, а на принцесата този тип никак не ѝ е приятен. Дори не просто „не ѝ е приятен“ — на горкото момиче направо ѝ се повдига от този стар пън, по странно стечение на обстоятелствата наречен принц. Бавачката е много притеснена за момичето и директно иска дракона.

Както лесно може да се досетите от имената, освен Далечното царство в Света на приказките имаше и По-далечното, и Още по-далечното... Като цяло тук имаше достатъчно царства, а освен тях

имаше и всевъзможни халифати, кралства, графства, херцогства и т.н. Разбираемо е, защото принцове и принцеси, крале и кралици, царе и царици не можеш да намериш достатъчно за всички: този трябва да бъде откраднат, онзи — прокълнат, трети — превърнат в чудовище... За да кипи приказният живот бяха нужни наистина голямо количество царски особи.

— Какви са изискванията към кандидата? — развълнувано попита Гморк.

Отвлечането на наследнички беше едно от любимите му занимания. По-точно не самото отвлечане, а създаването на множество препятствия и изпитания за спасителите. Ето по такъв специфичен начин се уреждаха местните бракове.

— Освен обичайните пожелания да е... красив, умен, добър, искат още непременно да бъде музикант и да обича животните.

Гморк въздъхна разочаровано.

„Пак обичайната баналност. Ех, защо някой не поиска нещо специално... а това е скучно — да се използват старите практики на психологическите тестове. Спаси вълка от капана, избегни компанията на съблазнителните русалки, разгадай гатанката на баба Яга — баналности. Но какво може да се направи? Работата си е работа...“

— Къде е най-удобното място за отвлечането на принцесата? — делово попита Гморк.

— Бавачката ще изпрати момичето на разходка в Жълтата гора днес на обяд. Жената искрено вярва, че оттам ще ви бъде много удобно да я откраднете.

Между другото, гората беше наречена Жълта по най-ясния признак — цветът. През цялата година там цареше красива топла есен, понякога валеше, но зима никога не настъпваше.

— Да, много е удобно. Интересно ми е къде според тази бавачка във вековната гора може да кацне тридесетметров дракон? — измърмори разказвачът. — Там няма нито една нормална поляна.

— Най-вероятно принцесата ще спре при езерото, за да поплува. Всички знаят колко полезно е къпането във водоемите на Жълтата гора за здравето — предположи Соня. — Можете да я извадите направо от водата...

— Съмнително — поклати глава Гморк. — Ще кажа на Бублик да се опита да открадне девицата заедно с каретата направо от пътя.

Там има достатъчно място да я подхване с бръснещ полет.

— А вие сигурен ли сте, че тя все още е девица? — изхихика водещата. — В днешно време...

— Не се хващай за думата — изсумтя Гморк. — Защо си така ехидна толкова рано сутрин?

— За някои е рано, а за други е крайт на нощната смяна — измърмори водещата. — Очите ми се затварят, искам да спя...

— Не ме размивай — Гморк стана от стола. — Виртуалните, а на туй отгоре и магически същества не се уморяват. Дай заповед да оседляят Бублик, а аз в това време ще се облека.

— Ти си виртуално същество — озъби се водещата. — А Бублик заповядах да го оседляят още преди час.

Разбира се, гордият дракон никога не би позволил да му сложат седло, но никой не забраняваше на Гморк да се шегува на тази тема.

— Свободна си — каза разказвачът на водещата. — Оръжейна, „стандарт“.

Остатъците от закуската моментално изчезнаха от масата, а отгоре се спусна малка щайга. По-точно беше нещо като стоманена кошница, пълна с най-различни оръжия: пистолети, ками, пушки, лъкове, бластери... какво ли не имаше вътре. В отделно отделение лежаха зелена ризница, плащ, шлем, меч и малък арбалет.

Гморк бързо облече ризницата, нагласи меча зад гърба си и сложи мултифункционалната гривна на ръката. Завърши с черния плащ, който позволяваше на Гморк да седи на гърба на дракона и да остава незабелязан сред многобройните израстъци там. Обикновено ежедневният арсенал включваше и малък арбалет, но този път разказвачът на приказки реши да мине без него.

„Е, какво може да се случи в този слънчев ден?“ — логично си помисли той.

Излизайки от пещерата, Гморк се обърна с лице към скалата. Точно над входа имаше огромен, побелял от времето и дъждовете, череп — или на мечка, или на Голяма стъпка. Гморк извади от джоба малък ключодържател и натисна миниатюрното бутонче. В отговор в дупките на очните кухни примигнаха червени светлинки, а от пещерата се чу кратък звук „пип“.

— Аларма — весело изрече тайнствената дума Гморк и, тананикайки си простичка мелодия, забърза надолу по склона.

Слизайки до реката, той спря до самата вода и силно подсвирна.

За около минута нищо не се случи. Гморк стоеше на брега и търпеливо чакаше...

Изведнъж се появиха вълнички, водата закипя, забълбука, и на повърхността се появи странна могила. Странна, защото по форма приличаше на нечий задник.

— Бублик, що за глупави фокуси? — попита Гморк. — Изплува като... някаква плувка. Та ти си дракон! Трябва всичко да правиш величествено... а ти какво?

Хълмът потрепна и изчезна под водата, а на негово място се появи драконова глава. Сравнително малка... в сравнение с изчезналата под водата могила.

— Аз, между другото, не съм водолюбив — отговори с достойнство драконът Бублик. — Аз съм летящ. Самият ти ме накара да живея в езерото за конспирация, а сега си и недоволен.

— Летящ бил — подразни го Гморк. — Патиците също летят, но плуват по-добре от някои...

— Точно така — завъртя очи-чинийки драконът. — Сега и с патици ме сравняваш. Много приятно. Или пъян червей ме наричаш, или някаква Неси... изобщо, никакво уважение. Ще се махна от теб и ще отлетя... в Китай. Там драконите ги уважават.

— Физиономията ти не става — не се съгласи Гморк. — Там драконите са цветни, като жени. А виж се ти какъв си черен, страшен... на кого друг би му притрябвал такъв като теб освен на мен?

Драконът въздъхна живописно.

— Добре, къде ще летим днес?

Гморк се ухили.

— За принцеса.

— Наистина? — зарадва се драконът. — Това е страхотно! А мога ли да я изплаша малко?

— Да, но само ако е малко — съгласи се Гморк. — Не искам да заеква до края на живота си.

— Това пък кога се е случвало?! — възмути се драконът, докато бавно излизаше от езерото. — Аз съм професионалист!

Гморк отстъпи встрани, за да не би драконът случайно да го настъпи с професионалната си лапа.

— Професионалист, да бе. А принцесата от Салимския халифат помниш ли? Най-добрите магове на Изтока още лекуват бедното момиче.

Драконът излезе от езерото и се отърси като куче, обливайки Гморк с вода от главата до петите.

— Тази истеричка?! — възмути се вече сухият Бублик. — Тя самата едва не ме докара до инфаркт с нейния „ориенталски темперамент“! Кой щеше да ме излекува, ако бях оставил онази психарка цял час да ме замерва с всякакви гадни железата!

— Добре, добре! — извика Гморк, докато разчистваше плаща си от полепналите по него водорасли. — Просто те моля този път да си по-внимателен. Все пак това не е Халифатът, който е на рогата на дявола, а Далечното царство — съседи, по дяволите.

— Ще си помисля — дипломатично се съгласи драконът.

Гморк отвори уста, за да каже на дракона всичко, което мисли за умствените способности на един черен „земен червей“, но изведнъж промени решението си. Ако се обиди, Бублик можеше изобщо да откаже да лети...

Гморк се качи на гърба на дракона, хвърли прощален поглед към своята скала и каза вече отдавна станалите привични думи:

— Ще попърхаме ли?

И те попърхаха.

Всъщност само такъв оригинал като Гморк би могъл да нарече полета на дракона „попърхване“. Конвулсивното пляскане на огромните крила повдигаха тялото на дракона във въздуха с такъв рев, сякаш не приказно създание се носеше в небето, а прословутият Боинг 747. Въздухът стенеше и виеше под тежестта на Бублик... Но след като набра височина и улови топъл въздушен поток, драконът се понесе в небето като обикновена, макар и много голяма птица...

— Сега ме остави в Жълтата гора! — извика Гморк, опитвайки се да надвика воя на вятъра. — Каретата с принцесата ще тръгне по обяд по главния път, решила е да се поразходи в гората и да поплува. Ти сграбчи момичето заедно с каретата, а аз ще отскоча до Яга да ѝ дам важни указания, а след това ще те чакам в жилището на Кашчей.

Много важна бележка: когато летите върху дракон, никога не отваряйте уста. Ето Гморк я отвори — и какво ли не беше натъпкано

там: и пясък, и мушици някакви... Голямо удоволствие, между другото.

Те преминаха останалата част от пътя в пълно мълчание. Между другото, Гморк е странно име, нали? Самият Гморк никога и на никого в Приказния свят не беше казал за произхода му. Не, това не беше някаква страшна тайна, просто той не харесваше особено старото си име... и фамилия. При раждането родителите му го кръстили Гоша. Просто, хубаво име. А фамилията му била Морковкин. Гоша Морковкин. Меко казано, това звучеше несериозно. И дори смешно. Затова, когато постъпи на работа в СЗП (Служба за Защита на Приказките), Гоша смени името си. Гморк беше много по-достойно име за разказвач на приказки (така наричаха себе си служителите в СЗП), предизвикваше уважение, а на някои места (например в Салимския халифат) дори страх.

— Снижаваме се — съобщи драконът. — В гората няма да мога да кацна, така че избирай — или ще те оставя някъде в покрайнините, или... ти парашут взе ли?

— Много смешно — измърмори Гморк. — Хайде спускай се и не дрънкай. И без това времето ни е малко.

— Зависи от гледната точка — не се съгласи драконът. — Пред мен са още доста векове.

— Говори ми, говори — беззлобно заплаши Гморк и пъргаво скочи от гърба на дракона, въпреки че до земята все още оставаха няколко десетки метра.

Плащът се разпери по подобие на крилата на дракона Бублик и позволи на разказвача плавно да се спусне право в короните на дърветата. Там той се хвана за върха на един бор, за да погаси инерцията, и пъргаво заскача от клон на клон чак до земята.

Драконът отиде да отвлича принцесата, а Гморк енергично закрачи към къщата на милата старица, която обикновените хора наричаха Баба Яга. Веселата бабка се занимаваше със създаване на гатанки и полезни артефакти за потенциалните младоженци на принцесите, а в свободното си време работваше допълнително с въздушни превози в летяща къща и доставка на пайове със зеле в най-известното кафене в Приказния свят „На гости на Василиса“.

Горската пътечка изведе разказвача до малка утъпкана полянка, където, съдейки по ясните следи на земята, съвсем доскоро беше пасла

и пощипвала трева сламената колиба на пилешки крака.

„Пак е мигрирала на друго пасище — раздразнено си помисли Гморк. — Трябваше по-добре да огледам от Бублик, сега иди я търси...“

Той рязко спря и се заслуша. Някъде съвсем наблизко звучеше тихо мелодично подсвирване.

„Позната мелодия — отбеляза разказвачът, докато внимателно си проправяше път към източника на звуците. — А, да, това е песента на Витас!“

След първите няколко крачки той се изправи и продължи пооткрито напред. Приближавайки до разклоненото дърво, от чиято листна корона се чуваха музикалните трели, той извика:

— Хей, Соловей, това ти ли си?!

Свирукането рязко спря и от листата се появи небръснато лице с две благородни, изненадващо симетрични синини под очите.

— Гморк? Какво търсиш тук?

— Хм... — Гморк с усилие сдържа усмивката си. — Колибата да е притичвала оттук?

Изглежда можеше да отложи разяснителния разговор със Соловей Разбойника за неопределено време, някой беше успял да се погрижи за това преди Гморк.

— Тя днес е на водопой — с готовност отговори Соловей. — Установи се до реката.

— Благодаря — отвърна разказвачът. — Слушай, а какво ти е на лицето?

Мъжът смутено се почеса по врата.

— Вчера с Леший^[1] прекалихме с чая от мухоморки. Не помня как започна всичко, но накрая той здраво ме удари в окото. А аз как само подсвирнах в отговор... дърветата се разхвърчаха като трески.

— А втората синина откъде е?

— Ами и със свиренето прекалих — въздъхна разбойникът.

— Сложи си нещо студено — загрижено го посъветва Гморк. — При русалките отиди, те имат лед.

— Защо не предложиш и при Снежната кралица да ида — недоволно изсумтя Соловей Разбойника. — По-добре отивай, че колибата може да тръгне на сутрешен джогинг — иди я търси после.

Разказвачът махна за сбогом на Соловей Разбойника и забърза към реката, мислено молейки се да не се натъкне там на русалки. Любвеобилните опашати дами отдавна му бяха хвърлили око, но досега той успяваше да избягва речното къпане в тяхната съмнителна, макар и доста приятна компания.

Разсеян от мисли за русалките, Гморк леко се отклони от пътеката и пропусна момента, в който земята под краката му започна да пропада. А в следващата секунда вече падаше в появилата се дупка и въпреки опита да се претърколи, удари гръб в нещо твърдо. Едва не загуби съзнание, но се справи със световъртежа, отвори очи и внимателно се огледа. Пълен мрак — нямаше да види дори да му бръкнеха в окото. Използвайки гривната като фенерче, той освети околното пространство и се увери, че се намира в някаква пещера. При това тя явно принадлежеше на хищно животно, тъй като всичко наоколо беше обсипано с множество кости. Единственото успокоително беше, че на пръв поглед сред тях нямаше човешки.

— Трябва да се махам оттук — измърмори под нос Гморк. — Работата не чака, нямам време да си почивам тук на сянка.

Със силни охкания и хванал пострадалия си кръст, той се изправи на крака и внимателно тръгна покрай една от стените. И почти веднага забеляза странни шарки върху камъка, сякаш някой е рисувал съвсем прости рисунки с въглен: зъбати чудовища, човечета, къщички.

„Нещо не си спомням в руските приказки да има праисторически рисунки по стените — отвлечено си помисли Гморк. — Както и скали в средата на Жълтата гора, между другото.“

И тогава някъде зад гърба му се раздаде звучно „хрус“.

„Ох, май хазяинът на пещерата се появи — предположи Гморк. — Е, с моя късмет това е съвсем логично. И меча аз естествено из... губих...“

— Аргх! — раздаде се гръмогласен рев. — Ко-ой е тук?

„Ха, то можело да говори — изненада се разказвачът. — Е, тогава има шанс да се разберем.“

Той умишлено не изключи светлината, давайки възможност на обитателя на пещерата да го намери. Въпреки че, логично погледнато, щом съществото живее в пещера, то би трябвало отлично да вижда в тъмнината и лесно да намери Гморк.

Стъпките и хрущенето на костите приближаваха. След по-малко от минута в светлината на гривната се появи гигантско космато създание с огромни уши, почти метър по-високо от разказвача.

— Ти! — изръмжа то.

Гморк едва не седна от изненада, направо не можеше да повярва на очите си.

— Искаш ли да бъдеш мой приятел?! — изрева нещото, което някога е било сладкият космат приятел на всички деца — Чебурашка.

„Леле колко е наедрял — шокирано си помисли Гморк, докато бавно отстъпваше назад. — Явно преди е стоял на портокалова диета, а тук си е отял на месо и е израснал. Ама че ноктища има. Това вече не е Чебурашка, а дявол знае какво.“

— Всъщност не — честно отвърна Гморк и забърза така, че костите захрущяха под краката му.

„Интересно, а това костите на предишните му «приятели» ли са? — помисли си Гморк, докато тичаше. — Ох, надявам се, че бягам към изхода, а не се отдалечавам от него. Възможно ли е този ушатия да е прокопал такива подземни тунели?“

Разбира се, той можеше да влезе в схватка с горкото животно, но работата на разказвача включваше всичко друго, но не и намаляване на броя на обитателите на приказния свят. За щастие подземният тунел бързо свърши, извеждайки Гморк на повърхността. Зад гърба на разказвача се разнесе яростен рев, но звярът така и не посмя да излезе на слънчева светлина.

„Очевидно порасналият Чебурашка не може да понася слънцето — помисли си Гморк, докато трескаво се опитваше да си поеме дъх. — Колко ли време е прекарал в тази пещера?“

Размишлявайки за незавидната съдба на големоухия любимец на децата и за това как да върне разума на бедното животно, той продължи да търси ходещата къща. За негова радост тя наистина беше на брега на реката, извиваща се като змия през цялата гора. Дървената къщичка на кокоши крака весело се плискаше във водата под доволните писъци на плуващите наблизорусалки. Опашатите красавици се бяха изхитрили да опънат риболовна мрежа през реката и сега ентусиазирано играеха съвсем истински бадминтон.

„Само те ми липсваха“ — раздразнено си помисли Гморк.

— Ей, Гморк, ела при нас! — весело завикаха русалките още щом видяха госта. — Да се позабавляваме!

— Друг път — намръщи се разказвачът, докато пристъпваше към дървената конструкция. — Яга! Вкъщи ли си?!

— Сега, сега! — чу се отвътре хриптенето на старицата. — Само минутка!

Петнадесет минути по-късно Баба Яга най-накрая излезе от къщата.

— Съжалявам, съжалявам, трябваше да догледам „Русалките също плачат“, ох, колко бавно се влачат тези сериали. И как преди сме живели без сателитна телевизия?

Може би точно така я описваха във всички приказки — слаба гърбава старица с огромен крив нос, която куцука на мършавите си крака. Класическите старчески парцали, неразделна част от нейния образ, бяха неочаквано разнообразени с червена бандана с надпис „Давай, Емеля!“

— Добро утро, бабо. Имам добри новини — имате нов съсед наблизо. С големи уши и зъби. Особено ушите. Трябва да започнем по някакъв начин да го окултуряваме.

— С големи уши? — изобщо не се изненада бабата. — Не се притеснявай, ние с Леший отдавна го храним, той практически е опитомен.

— Този „опитомен“ едва не ме изяде — оплака се Гморк. — Вярно, аз вероятно също бих бил недоволен, ако някой ми пробие покрива и падне върху главата ми...

— Надявам се, че не си наранил горкия Чебур?

— Чебур?! — прихна разказвачът.

— Той сам се нарича така — обясни Яга.

— Солидно име — каза през смях Гморк. — Добре, за това ще говорим по-късно. Другата добра новина е, че днес се очертава отвлечане на принцеса.

— Чудесно — потърка сухите си ръце бабата. — Тъкмо мислех да направя малка градинка на поляната, а и къщата да боядисам... Тези доморасли спасители ще помогнат на баба, ако искат да им подсказа за гатанките. Ако по-често уреждаше кражби на невести, щях и няколко оранжерии да направя, домати да отглеждам.

Гморк отново се засмя.

— Моля, моля. Тук нямаме чак толкова много принцеси, а и Кашчей се оплаква, че прекалено често му режат главата.

— Сами се отказахме от иглата в яйцето.

— Кашчей беше много против и аз, честно казано, отлично го разбирам.

Бабата кокетно завъртя очи.

— Голяма работа...

Разказвачът на драго сърце би продължил обсъждането на толкова интересна тема, но голямо тъмно петно в небето привлече вниманието му. Съдейки по траекторията на движение и размера, това беше не друг, а самият Бублик.

„Много бързо — изненадано си помисли Гморк. — Дали принцесата не е излязла на разходка по-рано? Но защо тогава Бублик стиска в лапите си не карета, а човек? И защо тук, а не при Кашчей?“

— Тук принцеса не ми трябва — предупреди Яга за всеки случай. — Те нищо не умеят да правят и са много капризни. Ако я оставиш тук, ще си припомня младостта, във фурната ще я пъкна...

— Няма да оставя горкото момиче при теб — увери я разказвачът, докато внимателно наблюдаваше приближаващия дракон. — Но защо тя...

— Какъв позор — плесна с ръце старицата, гледайки към небето.

Да, драконът за пореден път го изненада — беше откраднал клетата принцеса не преди или след, а точно по време на къпането. А банските в приказния свят все още не бяха измислени.

Драконът вече се беше приближил толкова много, че Гморк би могъл да разгледа фигурата на момичето във всичките ѝ подробности, ако Яга не бе закрила очите му.

— Мръсен перверзник! — истерично крещеше момичето. — Да ме разкарваш гола над цялата гора! Пусни ме, земноводно!

Разказвачът беше облян от въздушна вълна, премесена с пясък и боклуци, след това се раздаде характерното глухо „туп“ — драконът се приземи.

— Млъкни, истеричко! — изрева драконът.

Гморк отблъсна ръката на бабата, улавяйки момента, в който драконът пусна принцесата.

— Палавник — сръга го с лакът в ребрата Баба Яга.

Горкото момиче старателно се опитваше да се прикрие с ръце, но не ѝ се получаваше особено. Между другото, изглеждаше като класическа принцеса — стройна блондинка с дълга коса и високомерно вирнато носле.

— Успокойте се, принцесо, ние не сме ваши врагове — увери я разказвачът и бързо ѝ подаде наметалото си. — Ето, вземете.

Момичето го изтръгна от ръцете на Гморк с такава сила, сякаш искаше да му счупи пръстите.

— За каква %#@#!& принцеса ме вземате?!

Гморк и Яга се спогледаха.

— Девицата явно не е девица, а обуцар в пола — изскърца бабата. — Драконът пак е направил грешка. Може би соколчето има проблем със зрението?

— Проблемите му са с главата — раздражено отвърна Гморк и от сърце ритна дракона в ребрата. — Бублик, кого си ми довел?

— Самият ти ми каза да грабна жената от езерото и аз го направих! — обидено отговори драконът.

— Не от езерото, а от пътя към езерото!

Разказвачът отново насочи погледа си към увитото в наметало момиче.

— Извинете, но коя сте вие?

— Морковкин! — изкрещя момичето. — Трябва по-добре да дресиращ домашния си любимец!

Бублик издиша малък пламък от носа.

— Домашен любимец?! Гморк, мога ли да я изпека?

Разказвачът беше замръзнал като статуя, мигновено осъзнавайки, че пред него наистина не стои принцеса — никой в този свят не знаеше истинската му фамилия.

— Откъде ме познаваш? — предпазливо попита той.

— А ти как мислиш?! — гневно изсъска момичето. — Дойдох от Родителския свят!

— Значи си разказвачка?! — изненада се Гморк.

— Ти си разказвачка! — още повече се ядоса момичето. — Кой слага род на названията на професиите?! Би ли нарекъл жена инженер инженерка?!

Гморк веднага се предаде под натиска на момичето.

— Извинявай. А защо тогава драконът те е грабнал вместо принцесата? И то в такъв вид...

— Откъде да знам? Бях пренесена в местната гора и ме хвърлиха право в реката. Сам знаеш колко нестабилни са тези портали между световите. Излязох на брега, проснах дрехите си да изсъхнат и влязох да поплувам. Изведнъж към реката приближи карета и преди да имам време да изскоча на брега и да се облека, тази люспеста гадина долетя и ме сграбчи.

— Той те е взел за принцесата — опита се да оправдае своя приятел разказвачът.

— Тоест, мъкненето на гола принцеса над цялата гора тук е нещо обичайно?!

— Е, не, разбира се...

— Никога не съм ви разбирал вас, хората — включи се в разговора драконът. — Ето аз съм си съвсем добре без дрехи. Проблемът...

Разказвачката погледна дракона така, сякаш искаше да го изпепели на място.

— Теб изобщо не те питат, мутирала жабо!

— Аз не съм мутирала жаба, а истински Змей Горянин!

— Змей Горянин?! — момичето погледна змея с огнен поглед. — А къде са ти другите две глави?!

— Е, с тях при мен някак не се получи — пошегува се Бублик, но под погледа на момичето още повече изпъна шия. — Гморк, тя ме плаши...

Чувствителният дракон все още не беше преодолял психологическата травма след срещата с неадекватната принцеса от Салимския халифат.

— И така, Бублик, иди да попасеш някъде — кратко заповяда той. — Бабо, ти също върви да пиеш чай, ние двамата с нея трябва да си поговорим.

Бублик демонстративно изсумтя и се обърна, а Баба Яга тихо прошепна на Гморк:

— Тя не ми харесва, ще разпаля печката за всеки случай. Е, и чайника ще сложа, ако изведнъж решим да я пощадим.

Гморк изчака, докато двамата с момичето останат сами, и веднага се нахвърли върху нея с въпроси:

— А сега ми кажи, какво изобщо правиш тук?

— Казвам се Пенелопа, аз съм разказвач със специално предназначение. В Контролния център започнаха да постъпват странни сигнали от този свят и аз пристигнах, за да направя пълна проверка.

— И за това в света на руските народни приказки са изпратили момиче с най-често срещаното руско име Пенелопа? — не можа да устои и я подкачи разказвачът.

— Баба ми беше рускиня — неохотно отговори момичето. — Така че имам руски корени, да не говорим за дипломата по литература и сертификат за завършен едноседмичен курс по руски фолклор. Аз съм отлично запозната с тематичната област.

Гморк озадачено погледна разказвачката.

— Тематична област? — той посочи с ръка към заобикалящата ги гора. — Това не е тематична област, а реален свят, живеещ по свои закони! Удивителен, постоянно променящ се и еволюиращ свят...

— Ето! — изразително го заплаши с пръст момичето. — Точно това притеснява Контролния център. Тези ваши приказки се променят прекалено бързо.

— Само картините са статични — усмихна се Гморк. — Това е цял свят, който живее по свои закони, но в никакъв случай не стои на едно място. Няма да се оправдавам, но ти много добре знаеш, че все още няма единно мнение дали нашият свят влияе на света на приказките или обратното. Така че нека да не правиш прибързани и необосновани заключения. Да, казвам някои неща на местните, но не бива това влияние да се разглежда като еднозначно отрицателно. Освен това светът се променя и без моето участие, той не може просто да застане в развитието си.

— И ти изобщо не се оправдаваш — изсумтя момичето. — Не знам дали може да застане или не, но преди нашата поява тук той точно повтаряше старите руски приказки. А сега?

— Какво сега? — престори се на глупак Гморк.

Момичето погледна изразително към русалките, играещи бадминтон.

— Мислиш, че това е нормално?

— Хората се променят, променят се и приказките — сви рамене Гморк. — Това не е ли доказателство за взаимната връзка на събитията и в двата свята? По-добре ми кажи това: Приказният свят се променя

отдавна, но теб те изпращат чак сега. Каква е истинската причина за твоето пристигане?

Момичето се замисли известно време.

— Всъщност заповедта ми беше да реша на място дали да ти кажа за мисията си или не.

— Тогава решавай и ми кажи по-скоро!

— Е, добре — въздъхна Пенелопа. — Някой от Приказния свят се е опитал да отвори портал между нашите два свята. Не успяхме да засечем откъде точно, защото порталът беше твърде нестабилен и се разпадна много бързо. Но, съдейки по всичко, ще опитат отново.

Гморк беше смаян.

— Наистина?! Сериозно? Но кой би могъл да създаде междусветски портал, това е приказен свят, тук просто няма такива технологии...

— Точно това трябва да изясня.

— Чудесно. А наясно ли си, че Приказният свят заема доста обширни територии и непрекъснато се разширява?

— Ти как мислиш? — изсумтя момичето. — Нашите специалисти съвсем точно изчислиха, че порталът е бил активиран някъде тук, в радиус десетина километра от Жълтата гора.

Гморк дори не се замисли.

— Сигурно пак Кашчей с неговите опити.

— Опити? Кашчей? — изненада се момичето. — Мислех, че този мършав злодей от смъртта е...

— Хайде без интимни подробности — прекъсна я Гморк. — Това са приказки. Кашчей е нормален мъж, само е малко по-обсебен от науката, дори външно донякъде прилича на Айнщайн от нашия свят.

— Значи трябва да отидем при него и да го подложим на сериозен разпит — твърдо каза Пенелопа.

— Никакъв проблем — съгласи се разказвачът. — Но няма нужда чак от разпит, всички тук живеем в перфектна хармония, дори Кашчей изобщо не е онзи злодей от приказките, а само играе тази роля, като периодично действа като „похитител“ на принцеси. Да вървим да ти намерим нещо при Яга, не става да се разхождаш само по наметало...

Макар че ако зависеше от Гморк, той с удоволствие би продължил да се наслаждава на изящните форми, които се очертаваха

под наметалото. При по-внимателен оглед момичето се оказа не просто сладко, а зашеметяващо красиво.

Въпреки показното недоволство, Баба Яга не само избра за Пенелопа най-подходящите дрехи от гардероба си, но и направо ги насили да пият чай. Напускайки къщата половин час по-късно, Пенелопа изглеждаше буквално като млада версия на Баба Яга. Просто в гардероба нямаше други дрехи.

— Подхождат ти — отново не издържа да не се пошегува Гморк.

Странно, но всеки път, когато поглеждаше гостенката от Родителския свят, той искаше да каже някоя глупост.

— Изрод — озъби се момичето.

„Да, дрехите определено ѝ отиват — саркастично си помисли Гморк. — Яга вероятно е била същата язва на младини.“

— Ей, Бублик!

— Защо викаш този гуцер? — стисна го за рамото момичето.

— Драконът е най-бързото средство за придвижване в Приказния свят. Върху него бързо ще стигнем до Кашчей.

— Ти си средство — обиди се Бублик. — Между другото, с подобни изказвания нанасяш вреди на крехкия ми вътрешен свят.

Разказвачката леко пребледня.

— Не искам да летя на този... крехък вътрешен свят.

— Не се притеснявай, той си лети съвсем добре — увери я разказвачът, виждайки обзелите я съмнения.

Всъщност това, което той взе за съмнения, се оказа съвсем реален...

— Страх ме е от височини — с пресъхнали устни прошепна великата разказвачка.

Гморк и драконът примигнаха едновременно.

— О.

— Добре — сви рамене Гморк, съвземайки се бързо. — Тогава ще тръгнем по другия път. Бабо, днес има гонки, нали?

Седналата на верандата Яга кимна.

— Гонки на какво? — подозрително попита Пенелопа.

— Как на какво? На печки, разбира се.

Момичето изсумтя.

— Ами да, наистина, що за глупави въпроси задавам? А Емеля е вашата шампионка, предполагам?

— Как позна? — подозрително присви очи бабата.

— Интуиция.

— Бублик, излитай и ни насочвай към пистата — заповяда Гморк. — Ще прихванем някой от състезателите и ще конфискуваме транспорта за временно ползване. Кашчей е само на час и половина езда с печка...

Докато драконът излиташе, набираше височина и се оглеждаше в търсене на носещи се с пълна пара печки, Гморк и Пенелопа успяха да си разменят няколко думи с русалките. Всички опашати момичета се опитваха да ги убедят да поиграят бадминтон с тях, като ги уверяваха, че дори водния дух понякога обича да удря перото.

— Виж, твоят гущер маха с криле, опитва се да ни привлече вниманието — каза Пенелопа, поглеждайки към небето.

— Ама че си... — беззлобно измърмори разказвачът. — Добре, да вървим...

Оставяйки зад гърба си Баба Яга и къщата, Гморк поведе новата си позната към състезателното трасе, минаващо през Жълтата гора и няколко близки кралства. Състезания с печки имаше всеки месец и по щастливо стечение на обстоятелствата в момента се провеждаше един от етапите за Купата на Приказния свят. По целия път до трасето Гморк старателно се преструваше, че е много зает да търси летящия в небето дракон, макар че само слепец не би го забелязал. Скоро между дърветата се видя димната завеса от пуфтящите на предела на възможностите си ездитни печки.

— Бъди по-внимателна — предупреди разказвачът. — Те само изглеждат неповратливи, но на практика могат да се носят не по-зле от болиди от „Формула 1“. Ако се приближиш твърде много, дори въздушната струя може да те събори.

— Ще се оправя — изсумтя Пенелопа и навлезе в дима.

Гморк със закъснение си помисли, че е пропуснал да спомене за безшумното движение на печките, което е необичайно за един жител на технологичен свят. Магическото превозно средство се носеше над земята и единственият звук, който издаваше, беше лекото припукване на трупите в пещта.

Изскачайки право на трасето, момичето не веднага разбра къде се намира и твърде късно видя печките, които летяха с пълна пара. Между другото, това вече не бяха печки в обичайния староруски

смисъл — от тухли и глина, подобни конструкции едва ли биха издържали в една сериозна гонка. Участниците бяха усъвършенствали транспортните си средства по всякакъв възможен начин: променяха формата им, покриваха ги със стоманени пластини, опитваха различни видове дърва. Затова гледката на състезателни печки с най-различни форми, цветове и размери за момент вкара момичето в ступор.

Само по някакво чудо Гморк успя да сграбчи Пенелопа и буквално да я измъкне изпод носещото се стоманено чудовище, което бегло напомняше на германски танк „Тигър“ с огромна тръба вместо купол.

— Какво беше това?! — изписка момичето, докато се надигаше от земята и изтупваше праха от дрехите си.

Някъде отгоре се чу подигравателният смях на дракона, който явно оценяваше скока им.

— Печки — обясни Гморк, изправяйки се с едно гъвкаво движение.

— Какви печки?! Това са чудовища — истински бронирани машини!

— Е, да, напоследък е модерно да тунинговаш... — Гморк побутна Пенелопа с лакът. — Пени, виж, идва любител на класиката.

— Ще те помоля без умалителни имена, за теб аз съм Пенелопа — избута го момичето и застина, виждайки приближаващото към тях превозно средство.

Съвсем класическа селска пещ, с най-обикновен селски момък на мястото на водача. Бяла рубашка, руса коса и открито, обсипано с лунички лице без и намек за интелект.

— О, изглежда имаме късмет! — зарадва се Гморк, като видя шофьора на печката. — Ваня!

Младежът махна приятелски с ръка и насочи пухтящото чудо-кола към двойката, застанала на края на състезателното трасе.

— Всеки друг би могъл да се запъне, но този определено ще помогне — обясни Гморк на момичето.

— Глупак? — уточни Пенелопа.

— Просто добър човек — сви рамене разказвачът и пристъпи към младежа. — Здравей, Ваня. Защо се влачиш на опашката?

— Ох, избухна — разочаровано въздъхна Иван. — Нещо с горивото обърках. А кое е това красиво момиче? Да не би най-накрая

да си си намерил любима?

Гморк и Пенелопа размахаха ръце едновременно.

— Не!

— Ние сме просто колеги — бързо обясни момичето. — Казвам се Пенелопа, между другото.

Младежът направи лек поклон.

— Иван Глупака.

— Все пак е глупак? — момичето погледна изразително Гморк. — Ъ-ъ... извинете, това фамилия ли е или диагноза?

— Фамилия — изобщо не се смути младежът. — И философия.

— Скоро сама ще разбереш — увери я Гморк. — Ваня, спешно трябва да стигнем до Кашчей.

Младежът озадачено вдигна поглед към висящия в небето дракон.

— А Бублик?

— Нещо не се разбраха с „любимата“ — измърмори Гморк. — А при Кашчей трябва да отидем спешно. Помагай, Ваня.

— Аз така или иначе съм последен — почеса се по тила младежът, — така че призовите места са мираж. Качвайте се.

Гморк, в пристъп на кавалерство, се опита да повдигне момичето, но веднага го плеснаха по ръцете и гордостта. След като изруга наум и се зарече повече да не повтаря тази грешка, разказвачът ловко скочи на печката и намигна на приятеля си.

— Гони!

— Нещо не ми се гони — ухили се младежът, заемайки мястото си. — Между другото, смятам да поговоря с Кашчей по темата, този техникар със сигурност ще може да направи така, че печката ми не да върви, а направо да лети.

Печката се плъзна над земята, отдалечавайки се от състезателното трасе. Драконът я съпроводи отгоре. Гморк демонстративно обърна гръб на спътничката си, предоставяйки възможност на Иван да забавлява момичето с приятелски разговор.

— Е, откъде дойдохте при нас? — попита Иван, поглеждайки с интерес Пенелопа. — И защо сте облечена толкова странно... Познавам една дама, която обича подобни тоалети...

— Да, Яга ѝ ги даде назаем — саркастично потвърди Гморк. — Видя сродна душичка.

— Предполагам, че крилатата жаба, която се носи над нас, може да се счита за сродна на твоята дребна душица? — изсумтя момичето, без дори да поглежда Гморк. — Иван, споменахте нещо за ваша собствена философия?

Иван се засмя:

— А, философията е проста — доверявай се на хората и се отнасяй с тях така, както искаш те да се отнасят с теб.

— Наистина е проста — съгласи се момичето. — От друга страна, това е светът на приказките...

— Между другото, за нас приказан изглежда вашият свят — отбеляза Иван. — Чувала ли сте за теорията на относителността?

— Да, чувала съм — разказвачката за пореден път погледна изразително Гморк. — Но ти как си разбрал за нея? Както и за нашия свят, между другото.

— От учебника — открито се усмихна младежът. — Жена ми знаеш ли колко много има...

— А коя е съпругата ти?

— Василиса Премъдра — отговори вместо приятеля си Гморк. — И между другото, те са страхотна двойка, живеят в перфектна хармония, никога не се карат.

— Има си хас, умната жена и с глупак ще се разбере — пусна поредната порция отрова момичето. — А с теб, Гморк, предстои да си поговорим за спазването на закона за ограничаване на разпространението на информация между световите. Видях някакво подобие на телевизор при Яга, а сега се оказва, че и снабдяваш местните със забранена литература...

— А можех да я зашемета и да я хвърля в езерото... — измърмори Гморк под нос. — И по-бързо щяхме да стигнем, и мозъкът ми щеше да остане по-непокътнат.

— Грубиян — процеди през стиснати зъби Пенелопа.

— Високомерна глупачка — не ѝ остана дължен Гморк.

— Държете се, сякаш се познавате от много време — отбеляза Иван Глупака. — Все едно сте женени.

— Глупости — в един глас реагираха те.

За щастие на всички, пътуването приключи, преди да се стигне до физическа саморазправа, въпреки че при цялата си сдържаност Гморк вече беше на косъм да удуши Пенелопа или да я изхвърли от

носещата се с пълна скорост печка. Но щом замъкът на Кашчей се появи пред тях, момичето на мига забрави за всякакви препирни и изумено се вторачи в невероятната постройка. А имаше какво да се гледа: невисокият за свикналия с небостъргачите технологичен свят замък изглеждаше съвсем чужд наред изгореното до черно поле. И причината за това бе, че той почти целият се състоеше от планински кристал, но не някакви необработени късове, а невероятни по форма части — зъбни колела с най-различни размери и форми. Всъщност целият замък представляваше един невероятен механизъм, в който кулите, стените, портите и всички сгради бавно се движеха по напълно непредсказуеми траектории.

— Какво е това? — очаровано прошепна Пенелопа.

Гморк я погледна и неохотно отговори:

— Замъкът на Кашчей.

— А кой го е построил?

— Кашчей. Това си е неговият замък — леко ехидно отговори Гморк. — Той ни е артист.

Печката влезе в замъка, минавайки през оформените като две огромни зъбни колела порти, които се плъзнаха настрана по истински релси. В двора Пенелопа я чакаше още една изненада — гостите бяха посрещнати не от обикновени хора, всъщност изобщо не от хора. Разказвачката подсъзнателно беше готова да види някакви приказни чудовища, но действителността надминава всякакви, дори и най-смелите ѝ фантазии. Кашчей отдавна беше преминал към неодушевени слуги — големи. Може би в това не би имало нищо необичайно, ако те на външен вид не приличаха на белите щурмоваци от известен фантастичен филм за далечна галактика. Но бяха въоръжени не с лазери, а с класически стоманени мечове: Кашчей ненавиждаше оръжията и принципно не прилагаше знанията си за създаване на нещо по-сложно от арбалет.

— Какво е това?! — за пореден път от появата си в света на руските народни приказки попита момичето.

— Големи — предпазливо отговори Гморк.

— А защо толкова много приличат на... онези, как се казваха...

— Е, когато пуснах филма на Кашчей, той ги хареса...

От замъка, придружен от двама щурмоваци, се появи доста набит мъж с обикновени работни дрехи, очила и прическа, която наистина

приличаше на тази, с която обичаха да показват Айнщайн. Но изразът на лицето на този чичко беше много по-смислен и той със сигурност по никакъв начин не приличаше на злодей от приказките.

— Добър ден, Гморк — учтиво поздрави Кашчей. — Казаха ми, че ще доведеш принцеса.

— Това не е принцеса — намръщи се Гморк.

— Да, вижда се — кимна Кашчей.

— Това пък какво трябва да означава?! — обиди се Пенелопа. — Какво ли пък разбираш ти, старче!

Иван и Гморк си размениха насмешливи погледи. По-добре Кашчей да си беше мълчал.

— През вековете съм откраднал толкова много принцеси, че определено мога да се считам за добър специалист — каква статистика само съм натрупал, о-хо-о-о — намести очилата си Кашчей.

— Точно сега ще счупя нечии очила — заплаши го с юмрук разказвачката.

Кашчей спокойно отстъпи крачка назад и пред него веднага пристъпиха двама щурмовака.

— И маниерите й никакви — заяви той спокойно. — Гморк, дръж я по-далеч от мен, ако обичаш.

— Извинявай — искрено се разкая разказвачът с преувеличен шепот. — Това е Пени, тя също е разказвач... — той погледна към момичето и самодоволно завърши: — ... ка. Уви, момичето е с по-висок ранг от мен и ще можем да се отървем от нея само след като изясним една работа.

Кашчей хвърли недоволен поглед към съскащото като котка момиче и за всеки случай извика още двама щурмоваци.

— И за какво съм ви аз?

— Работата е, че наскоро някой в Приказния свят се е опитал да отвори портал между световете...

— И ти веднага си помисли за стария Кашчей — разбиращо въздъхна мъжът. — Разбира се, такъв известен злодей...

— Не става въпрос за злодейство — размаха ръце Гморк. — Но кой освен теб може да притежава достатъчно знания за това?

— Сам знаеш, че аз се отнасям много внимателно с науката и магията и никога няма да създам оръжие или нещо, което би могло да навреди на живи същества — намръщи се Кашчей.

— Аха, и принцеси крадеш също от научен интерес? — не пропусна да се изкаже Пенелопа. — Вместо бели мишки за експериментите?

Разказвачката си заслужи още един недоволен поглед от Кашчей и кратко обяснение:

— Това е просто работа за доброто на Приказния свят. Без злодеи животът тук ще стане скучен и безинтересен. Точно затова с Гморк проектирахме Къщата с духовете и други опасни места и ключихме споразумение с много известни личности: Соловей Разбойника, Баба Яга. Лехий Едноокия, Водния дух и така нататък — той погледна Гморк. — Повярвай ми, дори не мога да си представя какви технологии могат да позволят на този ваш портал да пробие.

— Вярвам ти — бавно каза Гморк. — Въпреки че си нямам никаква идея кой друг би могъл да го направи...

— И ти просто така ще му повярваш! — изуми се Пенелопа. — На него на лицето му е изписано, че е крадец и рецидивист със стаж!

Разбира се, нищо подобно не беше изписано върху интелигентното лице на Кашчей, но Гморк дори опит не направи да разубеди разказвачката.

— Може би е някаква случайност или грешка? — предположи Гморк. — Някой си е играл с магия и някак е създал портал...

Пенелопа хвърли на Гморк унищожителен поглед.

— Каква е вероятността някой случайно да създаде ядрен реактор?

— Какво е ядрен реактор? — веднага се заинтересува Кашчей.

— Не е твоя работа — раздражено отговори момичето. — Върви да спиш върху златото си.

— Върху златото да спя — имитира я Кашчей, като за пръв път показва някаква емоция. — Защо всички разбират приказките толкова буквално? В дадения случай се има предвид златото на знанието. Мислиш, че по природа съм Безсмъртни? Такива способности не се дават просто така, това е резултат от сериозни научни изследвания.

— Не на мен тия, професоре — изсумтя момичето. — Каж ми тогава, кой освен теб може да създаде този портал?

— Нямам идея кой би могъл да има достатъчно знания за това — невъзмутимо отвърна Кашчей.

— Е, ако говорим за знания... — обади се Иван Глупака. — Котка може ли?

Пенелопа погледна въпросително Гморк.

— Какво общо имат тук котките?

— Е, забрави ли как беше там при Пушкин? — разтри основата на носа си разказвачът. — И денем и нощем котката учена...

— По веригата ходи? — припомни си момичето.

— Не знам за веригата, но в мрежата котаракът шари о-хо-о-о — смутено каза разказвачът. — Дадох му достъп на гост до моя компютър, така че сега той с дни гледа филми.

Съдейки по изражението на момичето, подобни признания ставаха опасни за живота.

— Телевизор, книги, достъп до мрежата... да не си се побъркал?!

— Просто правя живота им по-интересен — сви рамене Гморк. — Да не мислиш, че на обитателите на Приказния свят им харесва старият еднотипен живот, продължаващ стотици и стотици години?

Пенелопа сви устни в тънка недоволна линия.

— Няма значение. Още сега мога да те изпратя на съд в нашия свят и присъдата ще бъде много сурова. Няма да се отървеш само с уволнение.

— Точно сега? — насмешливо попита Гморк. — Да не би да можеш да отваряш портали със силата на мисълта си?

— Хмм... между другото, трябва да изпратиш някого за вещите ми — изобщо не се смути разказвачката. — Там са ми оръжията и портативното устройство за създаване на портали.

— Защо ѝ позволяваш да говори с теб с такъв тон? — полюбопитства Кашчей и, подчинявайки се на волята му, всички големи пристъпиха едновременно напред. — Може би ще я изпратим в подземие то за някой и друг ден? Принцесите след това стават като коприна.

— Спокойно — бързо каза Гморк, задържайки щурмоваците. — Това са наши вътрешни проблеми, сам ще се оправя.

— Както кажеш — съгласи се Кашчей, освобождавайки всички големи. — Имам един въпрос: драконът ще продължава ли да кръжи над замъка или все пак ще го изпратиш за принцесата? Аз вече и кулата подготвих, и големи създадох да посрещнат кандидатите.

— По принцип, защo не — съгласи се Гморк. — Сега ще кажа на Бублик да поправи грешката и да достави принцесата — той намигна на Пенелопа. — В същото време ще ти вземе и вещите. А с котката ние ще се справим и без него.

Докато Гморк убеждаваше дракона да се върне в Жълтата гора за принцесата и вещите на разказвачката, Пенелопа обикаляше из замъка, надниквайки буквално във всеки ъгъл.

— Тя какво така души? — подозрително попита Кашчей, когато Гморк приключи с дракона.

— Отчет подготвя, предполагам — невъзмутимо отговори той. — Слушай, дай ми някакъв меч назаем, за всеки случай, че загубих моя.

— Няма проблем — Кашчей привика един от щурмоваците и взе оръжието му. — Кажи ми, а тези нейни отчети заплаха ли са за теб?

— Нищо страшно, после ще се оправя — както винаги, лекомислено отговори разказвачът, докато закрепваше меча на гърба си. — О, ето я и нея.

— Стига сте дрънкали, всяка минута може да ни е ценна! — като в скоропоговорка изстреля Пенелопа, изскачайки от замъка. — Да вървим при онази твоя котка!

— Да, мой генерал — изпъна се като струна Гморк. — Ще благоволят ли да се качите в каретата?

Уви, момичето изобщо не реагира на насмешката, а закричи с гордо вирнато носле към печката, до която вече ги чакаше Иван Глупака.

— А ти си оставаш верен на класиката — каза Кашчей, обикаляйки около печката. — Предполагам, че гонките не вървят добре?

— Не мога да подбера подходящо гориво — тъжно въздъхна Иван Глупака. — Но един ден ще им покажа аз...

Кашчей се качи на печката и подуши излизащият от комина дим.

— Брезови?

— Да — потвърди Иван. — Но нещо не се получава...

— Може и да се получи, но сега не е моментът. Я да ти дам аз нещо от моите запаси, наскоро разработих ново гориво за Емеля.

Гморк разбиращо се усмихна. Всички знаеха, че единствената причина за постоянните победи на Емеля беше сътрудничеството му с

най-острия ум на Приказния свят. Кашчей постоянно туниговаше печката на местния шампион, оставяйки противниците му далеч зад него. Трудно е да се каже на какви принципи работеха печките, но ако това беше чиста магия, тогава не беше ясно защо Кашчей, опитващ се да съвмести местната магия с науката, изобщо се е заел с това? Впрочем, сега на Гморк явно не му беше до подобни въпроси...

— Ако искаш да правиш нещо, прави го по-бързо — помоли го Гморк. — Както Пени вече каза, нямаме много време.

Кашчей заповяда нещо на своите щурмоваци и те на бегом донесоха сноп дърва със странен син цвят.

— Това е най-новата разработка — гордо каза Кашчей. — Бъдете внимателни, не повече от една цепеница наведнъж. Много мощно нещо.

— Да не гръмнем? — попита за всеки случай Гморк.

— Не е задължително — уклончиво отговори Кашчей.

— Ох, ще се понеса с вятъра! — зарадва се Иван Глупака и скочи на печката. — Благодаря, Кашчей!

— Няма за какво. Късмет.

Портите на замъка се плъзнаха встрани и печката се изстреля от мястото си като куршум, не позволявайки на Гморк дори да се сбoguва с Кашчей.

— Къде отиваме? — недоволно се поинтересува Пенелопа.

— По неведоми пътеки, разбира се — спокойно отвърна Гморк, който вече беше започнал да свиква с факта, че момичето може да бъде недоволно без каквато и да е причина.

— Това където са следите на неведомите животни ли?

— Следи? Да, и следи също — подсмихна се Гморк. — Главното е да гледаш къде стъпваш, за да не се изцапаш.

Той потупа „шофьора“ по рамото.

— Давай направо в Лукоморие, при Прадървото.

Иван мълчаливо кимна, наслаждавайки се на безумната скорост, а Пенелопа реши да се възползва от свободното време и да се заеме с разяснителна работа.

— На разказвачите е строго забранено да предоставят на своите подопечни достъп до технологиите на нашия свят — яростно изсъска момичето на Гморк. — А ти какво правиш? Такива неща видях в

замъка на Кашчей: електричество, парни машини, телевизионно студио... до живот в затвора ще те изпратят!

— Хайде, стига — лекомислено изсумтя Гморк. — Какво им е лошото на технологиите? На тях животът им наистина стана по-забавен. Ето котаракът например, той е учен, скучно му е постоянно по вериги да ходи, а и честно казано, не е много добър в пеенето. По едно време той и Кашчей конструираха-измисляха разни работи заедно, но после се изпокараха на база на научни спорове — нашият котарак дори разкървави носа на Кулибин в пристъп на гняв.

— Да, котаракът в последно време страда от афективно разстройство — заяви Иван. — Наскоро се оплакваше, че никой не го разбирал... Като цяло, типична меланхолична депресия.

— Книги по психология? — обречено попита Пенелопа.

— Да — открито се усмихна младежът. — Нито в една приказка не са ме наричали Иван глупавия. Обичам да чета, а и жена ми постоянно измисля забавления: я шах, я тематични викторини. Трябва да съм й на нивото.

Печката се движеше с такава скорост, че по логика и тримата би трябвало да бъдат издухани от насрещния вятър, но противно на законите на физиката те седяха спокойно и си бърбеха нормално.

— Ти наистина ли смяташ, че някакъв си — Пенелопа се намръщи, — е добре, дори и много умен котарак ще може да отвори портал?

— Някакъв си? — ухили се Гморк. — Веднъж Котофей направи адронен колайдер от подръчни материали, които намери в кухнята на Яга. Вярно, трябва да призная, че при нея какво ли не има...

— Значи котаракът е направил магически адронен колайдер?

— Е, не, нали помниш, че споменах за научен спор между Котофей и Кашчей? Всъщност Кашчей се опитва с всички сили да обедини магия и наука, докато котаракът е...

— Яростен противник на магията — досети се Пенелопа.

— Аха — включи се в разговора Иван. — Което, между другото, изглежда малко глупаво, като се има предвид, че самият Котофей е чисто магическо същество.

Още при приближаването към известното дърво, извисяващо се над гората като огромно зелено многовековно чудовище, Гморк усети, че нещо не е наред.

— Ваня, над Прадървото има странен блясък.

— Котофей заплашваше да пусне нов електрически генератор, така че да има достатъчно електричество за цялото Лукоморие. Може би нещо се е объркало? — предположи Иван.

— По-скоро точно обратното! — удивено извика Гморк, когато минаха следващия завой. — Гледайте!

И наистина имаше какво да се види: в средата на поляната се извисяваше огромна стоманена конструкция, смътно наподобяваща миниатюрна, висока десетина метра, Айфелова кула. Всъщност имаше дори две такива конструкции. И точно между тях във въздуха висеше истински междусветски портал — квадратен прозорец, светец с всички цветове на дъгата, видим само в една равнина. Цялото пространство около „кулите“ буквално беше превзето от жици с всевъзможни цветове и дебелини, сближаващи се някъде в подножието на гигантски дъб, завързан със златна верига.

— Иван, блъсни се в едната от кулите, докато още никой не е влязъл през портала! — заповяда Гморк. — Междувременно ние ще се заемем с котарака...

— Но печката може да пострада — жално протестира младежът. Разказвачът го погледна заплашително.

— Ако порталът продължи да работи, може да пострада целият Приказен свят! — и добави с лек патос в гласа: — Всичките ни надежди са в теб.

Гморк и Пенелопа скочиха от печката и хукнаха право към огромното дърво, а Иван Глупака неохотно насочи печката към близката „кула“.

— Ох, сега ще избия глупостите от една прекалено любопитна топка козина — злоещо изръмжа Гморк, докато тичаше.

За щастие, колкото и да беше умен Котофей, той очевидно не си беше направил труда да си подбере достойни помощници, още повече — пазачи. А и кой би тръгнал да помага на... котка? Така че разказвачите не срещнаха никакви препятствия по пътя към пухкавия източник на проблеми. Както, между другото, и Иван Глупака, който връза печката точно в средата на огромната кула. Уви, структурата леко се наклони, но порталът така и не изчезна.

Сивата котка на райета седеше пред огромен пулт. Пухкавите лапички се носеха над бутоните с такава скорост, че беше просто

невъзможно да се проследят. Кокетни очила и молив в зъбите придаваха на разрошеното животно съвсем приказен вид.

— Какво прави този глупак с печката?! — мърмореше под нос котаракът. — Така може и да повреди нещо...

Той беше толкова увлечен от заниманието си, че дори не забеляза появата на неочакваните гости. Гморк скочи към учения котарак, хвана го за врата и го вдигна от пулта.

— Ах ти, кълбо вълна, какво правиш?!

— Не си и помисляй да биеш котката! — долетя зад гърба му гласът на Пенелопа.

„Е, поне към някой проявява доброта“ — зарадва се Гморк и отново разтърси котката.

— Котофей, какво си направил тук?

— Гморк? — изненада се котката, докато наместваше с лапа падащите очила. — Какво правиш тук?

— Теб спирам! Кой ти е позволил да отваряш междусветски портали?!

— А кой е забранявал? — озадачено попита котката.

Гморк се обърна към Пенелопа.

— Ха, той е прав, в Приказния свят никога не е имало забрани за създаване на портали.

— Естествено. Защото никой не би могъл и да си помисли, че развитието на технологиите в този свят ще позволи да се създаде нещо подобно!

— Ъ-ъ... — Гморк вдигна очи към небето. — Може би... малко съм се престарал с внедряването на технологии... Добре, сега не става въпрос за това — той отново разтърси котката. — Котофей, изключи портала!

— Може би бих могъл да го изключа, но глупакът на печката повреди управляващата верига. И когато казвам „глупак“, изобщо нямам предвид фамилията.

Пенелопа сръга Гморк с лакът.

— Е, Рамбо, наигра ли се?

— А ако сега накълцам този твой пулт на малки парченца? — зловещо попита Гморк и изтегли меч иззад гърба си.

— Тогава порталът може изобщо никога да не се затвори, тъпако! — изръмжа му Пенелопа. — Не са ли те учили на основните принципи

на изграждане на портали? Целият механизъм е създаден с цел отваряне и затваряне на портала, прозорецът в другия свят не се нуждае от поддръжка и може да просъществува до няколко дни. Можех да го затворя с портативното си устройство, но то остана на брега на езерото, откъдето ме отвлече глупавият ти дракон!

— Тогава какво да правим, докато се затвори?! — озадачено попита разказвачът.

— Мя-у-у, ще посрещаме гости! — измяука котката, изви се и се измъкна от ръката на Гморк.

— Ей, стой!

Но Котофей вече тичаше с всички сили към портала, в който започнаха да се мяркат все още неразличими сенки. В непосредствена близост до прозореца към другия свят Иван Глупака неуспешно се мъчеше със забитата в кулата печка.

— А накъде е насочен този портал? — извика Гморк след котката.

— Там, където наистина ценят котките!

— В Китай?

— В Египет!

Разбира се, едва ли ставаше дума за съвременната държава, а по-скоро за нейната древна, и то приказна версия.

— Наистина ли? — изненада се Пенелопа. — Откъде тази космата топка знае за Египет?!

— Ами... в локалната ми мрежа има нещо като Уикипедия... — смути се Гморк. — О, виж, ето ги и гостите!

Неопределените сенки най-накрая се оформиха в човешки фигури и първите гости пристъпиха в Приказния свят. По принцип точно така Гморк си представяше египтяните — мургави чернокоси момчета с кожени набедреници. Бяха трима. И всичко би изглеждало логично, ако не бяха стегнатите нашийници на вратовете им и каишките, прикрепени към тях, водещи някъде назад в портала.

— Коте! — сладко се усмихна единият от египтяните, още щом видя Котофей.

— Ох, този египетски език е като роден — подсмихна се Гморк. — Коте, той и в Египет е коте.

— Не коте, а Котофей Ученият — поправи го котаракът. — Приветствам ви в нашия свят.

Египтяните се спогледаха озадачени, очевидно не разбирайки добрия стар руски.

— Коте — неуверено повтори египтянинът.

Преди котката да има време да установи контакт с египтяните, от портала се появи нов гост — висок, мускулист мъж... с глава на чакал. Като изръмжа нещо неопределено, той ритна единия египтянин и сграбчи другия за нашияника. След това последва напълно непреводима игра на звуци, смътно напомняща на човешка реч в нейната най-ръмжаща версия. Котофей интуитивно усети, че чакалите едва ли ще бъдат приятелски настроени към котки, и опита да се скрие зад печката на Иван Глупака. След кратко замисляне Гморк и Пенелопа последваха примера на Котофей, решавайки да наблюдават гостите от безопасно укритие.

— Нещо не изглежда приятелски настроен — шепнешком прошепна Пенелопа. — Не знам от кой свят са, никога не съм се сблъсквала с такива.

Между другото, в регистъра бяха вписани няколкостотин хиляди свята, в които понякога живееха невероятно опасни същества. Ето защо всяко неоторизирано отваряне на междусветски портали се причисляваше към най-тежките престъпления — всичко можеше да излезе от там.

Междувременно от портала се появиха още няколко същества с чакалски и крокодилски глави. Всяко същество водеше на повод от един до трима души, като периодично ги даряваха с ритници и удари с камшик.

— Не знам за котки, но явно не харесват хора.

В потвърждение на думите на Гморк изсвистя камшик и удари един от египтяните по гърба. Гостите се разпръснаха около портала, изучавайки доста собственически новия за тях свят.

— Как можем да ги върнем обратно в портала? Добре, за начало ще се опитам да установя контакт, може да се окажат съвсем мирни същества.

Гморк подаде меча на Пенелопа, за да изглежда по-дружелюбен, и излезе срещу гостите, демонстративно протегнал празни ръце пред себе си.

— Приветствам ви.

Всички чакали едновременно се обърнаха в неговата посока и глухо изръмжаха.

— Мир, дружба — усмихна се Гморк възможно най-приятелски.

— Не им показвай зъбите си — изсъска зад гърба му Пенелопа.
— Някои животни могат да сметнат това за проява на агресия.

Трудно е да се каже какво точно ядоса чакалоглавите — показването на зъби, самата поява на Гморк или причината беше просто лошо настроение. Най-близкият гост излая нещо на ръмжащия си език, измъкна малък златен жезъл от пояса си и без предупреждение атакува разказвача. От върха на жезъла избухна червен лъч и се устреми към Гморк. За щастие разказвачът успя да реагира на началото на движението и да отскочи встрани. На мястото, където беше преди секунда, се образува изгоряло петно с приличен размер, но разказвачът не го видя. След като успя да забележи с крайчеца на окото си, че останалите чакалоглави са извадили също такива жезли, Гморк заподскача като заек, за да не им позволи да се прицелят нормално.

„Ех, ако предварително знаех какво ми предстои днес, щях да взема не меч, а лазер. И нямаше да отпратя Бублик — помисли си Гморк, докато показваше чудеса от ловкост и акробатика. — Как сега да ги върнем обратно в портала?“

— Дръж меча! — извика Пенелопа и наистина му хвърли безполезното парче желязо.

— За какво ми е?! — раздразнено извика разказвачът, избягвайки меча. — Не ти ли се намира базука?

Червеният лъч премина на милиметър от носа на Гморк, принуждавайки го да удвои усилията си. Междувременно Пенелопа се възползва от факта, че чакалоглавите са съсредоточени върху разказвача, и се прокрадна зад гърба на единия. Въпреки крехката си физика, момичето беше преминало пълноценно обучение като разказвач и владееше бойни изкуства не по-лошо, ако не и по-добре от Гморк. Затова не ѝ беше трудно да събори врага и да вземе оръжието му. Но момичето нямаше време да използва жезъла, тъй като тримата египтяни на каишки се хвърлиха да защитят господаря си и се завърза кратка схватка. Помощта дойде от неочаквана страна — с боен писък котаракът скочи върху единия от египтяните.

— Коте?! — успя да изкрещи египтянинът, преди Котофей да разкървави цялото му лице.

— Мислех, че очакваш тези гости — изсумтя Пенелопа, като без особени затруднения нокаутира останалите египтяни.

— Сгреших, на всеки се случва — светна с жълти очи котаракът. — Знаеш ли колко е трудно за котка с IQ 200 в света на приказките? Искях да намеря малко уважение...

— И поклонение — ухили се момичето. — Добре, хайде да помогнем на Гморк.

Червеният лъч от жезъла бързо се справи с всички чакалоглави, преди те да успеят да разберат какво се случва. За съжаление през това време от портала се изляха още няколко десетки същества с глави на чакали, но вече без хора с каишки. Червени лъчи прерязаха въздуха до Пенелопа, а един дори достига целта си, но като по чудо попадна не в нея, а в трофейния жезъл. Момичето изкрещя, пусна моментално нагрялото се оръжие и се втурна да се прикрие, като случайно настъпи опашката на котката.

— Да се махаме оттук! — яростно изсъска Котофей.

Пенелопа и котката хукнаха с всички сили към Иван Глупака, който най-накрая се справи с печката и излизаше иззад кулата.

— Очевидно не можем да ги спрем — изпъшка Гморк, настигайки Пенелопа и котката. — Трябва да потърсим помощ.

Разказвачите и Котофей скочиха върху приближилата печка и тя веднага се стрелна от място.

— Някакви богатири? — предположи Пенелопа, нервно поглеждайки към останалия зад тях портал.

— Те са волни птички, ще отнеме твърде много време да ги търсим. При Кашчей е пълно с големи, мисля, че с тяхна помощ ще се справим.

— Вижте! — извика котаракът.

Отзад се раздаде заплашителен рев и тропот на копита, и на пътя се появиха огромни бикове с чакалоглави ездачи.

— Леле — изненада се Гморк. — Бързо се адаптират. Май не видях подобни неща да минават през портала.

— Може би са ги създали с помощта на магия — презрително каза котаракът. — А аз мислех, че това ще бъдат високоразвити интелектуални същества...

Въпреки специалното гориво от Кашчей, биковете изненадващо лесно поддържаха скоростта на печката и скоро дори започнаха да я

настигат.

— С какво хранят тези същества? — изуми се Иван Глупака.

Ездачите на бикове се оказаха въоръжени с вече познатите на разказвачите жезли, и скоро червени лазерни лъчи прерязаха въздуха над главите им.

— Трябва да направим нещо, в противен случай те ще ни настигнат и ще ни застрелят — притеснено извика Пенелопа.

Иван Глупака се носеше на зигзаг през гората, старателно избягвайки смъртоносните лъчи. За съжаление те дори нямаха с какво да отговорят.

— Ваня, останаха ли ти още от дървата на Кашчей?

— Няма да ги хвърлям — наежи се Иван Глупака. — Това е билетът ми за пиедестала!

— Няма нужда да хвърляш нищо, просто добави няколко от тях в горивната камера!

— Но това е опасно — напомни Пенелопа.

— А имаме ли друг избор?

За разлика от класическите печки, горивната камера на състезателната печка беше разположена по такъв начин, че да е удобно да се зарежда в движение. Така че Иван Глупака не му представляваше проблем да добави още едно кашчеевско дърво.

— Хвърли още — заповяда Гморк.

— Надявам се, че няма да избухнем — прекръсти се Иван и хвърли в пещта още две дървета.

Да се каже, че печката ускори, означава да не се каже нищо. Преследвачите моментално бяха оставени далеч назад и ако не беше подозрителното пукане по корпуса на цялата печка, можеше да се счита, че бягството е успешно. За съжаление никой не можеше да предвиди в кой точно момент печката и всички нейни пътници просто ще се пръснат на парчета.

— Не се притеснявайте, чувствам любимата си печка като част от тялото си и мога да ви предупредя, когато напрежението достигне критична точка — увери ги Иван, сякаш отгатвайки страховете на Гморк. — Е, почти сигурно ще мога...

— Почти?! — в един глас попитаха Гморк и Пенелопа.

Както и да е, преди пещта да избухне, те успяха да преодолеят по-голямата част от пътя до замъка на Кашчей. Иван предупреди

приятелите си в последния момент и всички успяха да скочат няколко секунди преди експлозията.

— Сбогом, скъпа — тъжно въздъхна Иван, ставайки на крака след падането.

— Съчувствам ти, приятелю — потупа го по рамото Гморк, — но сега няма време за скърбене. Върви предупреди всички в околността за появата на опасни гости и дай сигнал за общ сбор. Порталът вероятно все някак ще го затворим, но ще трябва да се справяме и с гостите.

— Мога да отида с него! — веднага се обади котаракът.

— Стой тук! — изрева му разказвачът.

— Добре — изпъна се като струна Котофей.

— Ще вървиш с нас — твърдо каза Гморк. — Не знам защо, просто за всеки случай.

Тримата се устремиха с бърза крачка към замъка, а Иван изчезна в гората, отивайки да търси Леший и други приказни същества.

— Пенелопа, доста добре се биеш — отбеляза Гморк. — Колко лесно се справи с чакалоглавите.

— Не мога да кажа същото за теб — изсумтя момичето. — Имам чувството, че меча го носиш само за красотата.

— Ами... всъщност си права, насилието не е моята силна страна — смутено призна разказвачът.

— Аха, силната ти страна е да нарушаваш забраните за разпространение на информация — процеди през зъби момичето. — Поне наясно ли си, че ако не беше ти, нищо от това нямаше да се случи?

„Ох, как да ѝ правиш комплименти след това — удивено си помисли Гморк. — И тук успя да се ядоса.“

— Много ме е срам — с безгрижна усмивка отвърна разказвачът. — Но ако котаракът не беше създал този портал, никога нямаше да срещна такова добро и мило момиче като теб.

Ако не друго, поне насмешката Гморк владееше винаги много по-добре от мечата.

„Въпреки че във всяка шега има само частица шега — напомни си разказвачът. — А Пени наистина е страхотна, ненапразно са я направили разказвачка със специално предназначение. А и фигурката ѝ...“

— Мяу-у, тези кучета и бикове пак се появиха!

Гморк и Пенелопа се обърнаха едновременно, за да видят как от завоя излизат биковете и зъбатите им ездачи. А до замъка на Кашчей имаше още доста път.

— Изглежда, че имаме проблеми — почеса се по врата Гморк. — Добре ли тичаш, Пенелопа? Ъ-ъ... Пенелопа?

Но момичето и котката отдавна вече ги нямаше.

— Чакайте ме! — подскочи Гморк, но изведнъж промени решението си. — Въпреки че... така или иначе няма да успеем да избягаме... — той се обърна с лице към приближаващите конници и запретна ръкави. — В крайна сметка, какво е приказка без юнак?

Бяха петима чакалоглави ездачи върху гигантски бикове. Не твърде много, ако Гморк имаше дори не бластер, но поне арбалет. За пореден път през този проклет ден той съжали, че не се е въоръжил подобаващо.

За щастие, освен благополучно изгубения меч (вече втори за този ден), арсеналът на Гморк включваше и универсална гривна. Вярно, единственото ѝ наистина полезно свойство беше като обикновено фенерче, но с подходящото умение...

Чакалите бяха прибрали жезлите, очевидно решени да хванат Гморк и останалите живи. Всъщност точно на това разчиташе Гморк. Когато ездачите се приближиха до достатъчно разстояние и го заобиколиха, разказвачът използва гривната, за да направи светкавица, която за миг заслепи всички ездачи. Единственото, което той не взе предвид, бяха реакциите на биковете: независимо дали бяха магически или не, но се уплашиха не по-малко от обикновените. Ездачите излетяха от седлата и попаднаха под копитата на биковете, а Гморк трябваше само да се постарее да направи всичко възможно, за да не се озове и той там.

Когато прахът се слегна, на крака стояха само Гморк и двама от чакалоглавите. Е, и останалите невредими бикове. Именно биковете разказвачът използва като укритие от смъртоносните лъчи. Чакалоглавите направиха няколко изстрела, глупаво убивайки две от животните, зад които се криеше Гморк. За тяхно нещастие, въпреки че Гморк не беше толкова добър с меча, той беше пъргав. Затова бързо се претърколи под краката на един от биковете, хвана падналия жезъл и... замръзна, опитвайки се да разбере как да използва този артефакт.

„Но Пени някак си се справи — трескаво си помисли той, докато въртеше жезъла в ръце. — Странно, бутони няма, на мисли също не реагира...“

Разказвачът мигновено съжали за своята несъобразителност, като само по чудо избегна смъртоносния лъч, който едва не го улучи в окото. Слепоочието му пламна от болка, а от удара на копитото на това „чудо“ Гморк отлетя на десетина метра. Ризницата му издържа на удара и пред разказвача, след кратко притъмняване пред очите, се откри възможност да атакува по-близкия до него противник. Тъй като така и не разбра как работи жезълът, той доста успешно го използва като метателно оръжие, улучвайки чакалоглавия точно в челото в момента, в който той стреля. В резултат лъчът излетя встрани и попадна в гърдите на втория чакалоглавец. Докато египтянинът ругаеше на своя ръмжащ език, Гморк успя да се приближи достатъчно, за да може здраво да го ритне в слабините. В крайна сметка и петимата противници се оказаха победени и ако не се броеше случайния удар с копито и червения лъч, обгорил слепоочието му, разказвачът се справи с тях без загуби. Във всеки случай сега разполагаше с отлични трофеи — три огромни бика. Той бързо яхна един от зверовете и взе юздите на останалите, след което забърза след Пенелопа и котарака, спрели малко по-нататък.

— Е, а вие се страхувахте — доволно се усмихна той. — Сега и с бикове се сдобихме.

— Поне има някакъв смисъл от теб — „похвали“ го Пенелопа, ловко скачайки на един от биковете.

Гморк сподави останалите самодоволни думи. Все пак подвизите не бяха неговата сила, с тези глупости обикновено се занимаваха специално обучени или мозъчно увредени хора.

„Веднъж в живота си правиш нещо героично, а благодарност — никаква“ — обидено си помисли разказвачът.

— Мяу-у, вижте!

В далечината се появяваха все повече и повече ездачи. Изглеждаха не по-малко от тридесетина.

— Виж какво, писна ми от теб! — Пенелопа перна котарака по ушите. — Когато и да си отвориш устата, все лоши новини.

— Но пък сега си имаме бикове и бойни жезли — напомни за своя подвиг все още обидения на момичето Гморк.

Те пришпориха биковете и се устремиха към замъка на Кашчей. Макар че малко по-късно, когато познатите стени най-накрая се появиха пред тях, разстоянието между бегълците и преследвачите беше намалало значително.

— Хей, нашите бикове май са дефектни — недоволно отбеляза Пенелопа. — Много бавно се движат.

Това изявление от нейна страна звучеше не особено правдоподобно, тъй като скоковете на огромните бикове се оказаха сериозно изпитание за всички — седла по тях по принцип липсваха, а гадините подскачаха така, сякаш нарочно се опитват да насинят меките части на ездачите.

За щастие бегълците вече бяха излезли от гората и сега препускаха по откритото пространство пред замъка на Кашчей, така че им оставаше да преодолеят съвсем малко разстояние. Стражите по кулите веднага забелязаха приближаването на враговете и замъкът бързо започна да се подготвя за отбрана: всички врати и прозорци бяха затворени, издигнаха и допълнителни кули. По стените се изсипаха десетки щурмоваци с арбалети в ръце.

Уви, колкото и разказвачите да гонеха биковете, разстоянието между тях и преследвачите стремително намаляваше. Когато най-накрая стигнаха до стените на замъка, чакалоглавите бяха само на петдесет метра зад тях. Големите вече стреляха по преследвачите с арбалети, но болтовете не можеха да нанесат наистина сериозни щети на огромните същества — чакалите падаха от биковете чак след като са били улучени поне десетина пъти, заприличвайки на огромни игленици.

— Портата е затворена! — извика Пенелопа. — Няма да успеем да влезем в замъка, ще ни заловят!

— Всичко е наред — увери я Гморк. — Ще влезем.

Гморк, котаракът и Пенелопа скочиха от биковете и хукнаха към портата, откъсвайки се от преследвачите си само с няколко десетки стъпки.

— Прегърни ме! — заповяда Гморк с такъв тон, че момичето за първи път не тръгна да спори, а мълчаливо изпълни заповедта. А котаракът изобщо не се нуждаеше от покана.

Разказвачът хвана огромното зъбчато колело на портата и извика с всички сили:

— Върти!

И предавката се завъртя, но този път не се придвижи настрани, а на място. Под писъка на момичето двойката полетя нагоре по стената, избягвайки в последния момент от лапите на преследвачите си.

— Получи се — облекчено въздъхна Гморк и насмешливо погледна момичето, което все още го стискаше здраво. — Вече можеш да отвориш очи и да спреш да ме прегръщаш.

Пенелопа предпазливо отвори едното, после другото око, и след като се увери, че е в безопасност, отблъсна разказвача от себе си.

— Негодник.

— Сега пък за какво?! — възмути се Гморк, но в отговор получи само още един пренебрежителен поглед.

Междувременно на стената се появи Кашчей в пълно бойно снаряжение, хвърляйки разказвачката в лек шок. Както лесно може да се досетите, неговият костюм беше точно копие на костюма на Дарт Вейдър. Дори говореше със съответния хриплив глас, без да забравя да имитира съскащото дишане.

— Фф-шш... Кой се тези, Гморк?

— Пришълци от друг свят.

Над стената периодично проблясваха червени лъчи — чакалоглавите си разменяха „любезности“ с големите в напразен опит да влязат в замъка.

— Не са особено приятелски настроени, както виждам — отбеляза Кашчей, докато надничаше надолу към изстрелващите червени лъчи чакалоглави ездачи. — Фф-шш... Дай да слезем от стената, докато сме още цели, че знае ли се какво може да стане.

За щастие замъкът на Кашчей, направен от специален вид планински кристал, с лекота издържаше ударите на смъртоносните лъчи.

— Какво, Котофей, наигра ли се? — заплаши го с пръст Кашчей. — Нали ти казах, че от безсмисленото използване на наука няма да излезе нищо добро.

В отговор котаракът демонстративно се излегна и започна да се ближе.

— Къде е Бублик? — попита разказвачът, оглеждайки се озадачено. — Взел ли е нещата на Пенелопа?

— Взел ги е, взел. Нещата й са в гостната, а драконът тръгна към най-близкото пасище да хапне, скоро ще се върне.

— Много ненавреме е решил да яде — намръщи се Гморк. — Трябва да се върнем при портала възможно най-скоро и да го затворим, за да спрем притока на пришълци. Помоли някой да донесе нещата на Пенелопа, нужни са ни спешно. Изпратих Иван за помощ, ще трябва да се разправим с гостите от другия свят, след като порталът бъде затворен. Надявам се, че ще е възможно да се разминем с малко кръв, а още по-добре ще е да намерим някак общ език с тях и да разрешим въпроса мирно.

Един от щурмоваците дотича с малка чанта и купчина дрехи.

— Позволете ми да видя вашето устройство за отваряне на портали! — веднага се оживи котаракът.

— Не си пъхай косматите лапи — срязва го разказвачката.

— Между другото, за Котофей — щракна с пръсти разказвачът. — Кашчей, заключи го за някой и друг ден профилактично. И никаква телевизия.

— Мяу-у! Аз съм невинен! Това е произвол!

Щурмоваците отнесоха възмутения котарак, Пенелопа радостно хукна да се преоблича, а Гморк остана на стената с Кашчей.

— Слушай, а как мина с принцесата?

— Отлично, затворена е ей в онази кула — махна с ръка Кашчей.

Червен лъч, сякаш по закона на всемирната гадост, удари посочената кула и я преряза точно по средата. Както се оказа, не целият замък се състоеше изцяло от планински кристал; няколко кули, дали за красота, или по друга причина, бяха направени от цветно стъкло. Със силно скърцане кулата се плъзна настрани и рухна извън замъка.

— П-п-принцесата — започна да заеква Гморк. — Тя...

— А, не — намръщи се Кашчей. — Грешно. Там.

— Веднага я извадете! — извика разказвачът. — Тези чакали скоро ще ти унищожат всички кули.

— Ще построя нови — изобщо не се разстрои Кашчей и даде съответните заповеди на големите. — Но ще трябва да направим нещо с тези гадове. Ще се наложи да отворим оръжейната от второ ниво.

— Второ ниво? — въпросително вдигна вежди Гморк.

— Огнестрелно оръжие — поясни Кашчей.

— Ъ-ъ... нека да е след нашето заминаване — притеснено предложи разказвачът. — Да не е пред Пени, тя и така вече цялата е нерви.

— Както кажеш. А сега ме извини, трябва да координирам действията на щурмоваците.

Докато Кашчей беше ангажиран със защитата на замъка, а Пенелопа сменяше тоалета си, Гморк реши да се погрижи за своите рани. На гърба му имаше огромна следа от копито, пробилото дори закалената ризница, и на слепоочието — изгаряне от лазер. В крайна сметка се наложи разказвачът да използва походната аптечка и да вземе няколко ободряващи хапчета.

Когато се върна, Пенелопа завари Гморк да се разхожда по стената и да наблюдава вялата битка. Чакалоглавите се оказаха не чак толкова много, докато замъкът буквално гъмжеше от големи. Дори да бяха значително по-зле въоръжени, те компенсираха с брой и безстрашие. Може би точно затова около петдесет чакалоглави стояха под стените на замъка, без да смеят да предприемат сериозно нападение.

— Как е положението?

— Засега никак, но мисля, че Кашчей ще се справи с тях — уверено отговори Гморк. — А ако не, то скоро нашите приятели от Жълтата гора ще пристигнат тук: Соловей Разбойника, Леший, Лихо^[2] — като цяло, сериозни момчета.

— Ето значи кои — тримата богатири — изсумтя Пенелопа, докато оправяше красивата си ризница.

Вече в собствените си дрехи момичето приличаше на заядлива героиня на класическо фентъзи — страховита жена-воин с пола над коленете, ризница и удобни кожени ботушки. На гърба на разказвачката имаше малка момичешка раничка, а вместо полагащия се меч на колана ѝ висеше малък бластер.

— Не бива да се присмиваш — с усилие се върна към темата на разговора Гморк. — Много трудно се общува с тези положителни герои, а и като изпаднат в праведен гняв, се стремят да причинят физическа вреда на другите. Твърдоглави момчета са. С нечистите сили много по-лесно можеш да се разбереш: живеят по-дълго, имат време да натрупат ум и опит, точно като нашия Кашчей. В продължение на хиляди години той вилнееше, а после се успокои,

започна да търси смисъла на живота, увлече се по науката. Дяволите в целия Приказен свят отвориха казина, Водния се увлече по химията, Леший се занимава със селекция и кръстосване на растения, Соловей Разбойника такива арии свири, че цялата гора се събира на концертите му.

— Като те слуша човек — пълна идилия — засмя се разказвачката, но веднага се взе в ръце. — Ох, къде се мотае тази твоя летяща жаба? Трябва колкото се може по-бързо да затворим портала, докато тези същества не са завладели целия Приказен свят.

Гморк така се беше захласнал по усмивката на момичето, че не веднага разбра за какво става дума.

— О, моля те — той вдигна ръка, за да предпази очите си от слънчевата светлина. — Хм, мисля, че гълъбчето идва.

Бублик се приземи в двора на замъка и доволно се оригна вместо поздрав.

— Ух, така се наядох. Надявам се, че ще имаме време да си почина както трябва... И какви са тези странни кученца под стените на замъка?

— Няма време за обяснения! — извика Гморк, докато тичаше към дракона. — Спешно трябва да летим до Лукоморие.

— Но сега съм преял...

— Не ме интересува! — изрева разказвачът, карайки дракона обидено да изсумти. — Пени, на какво разстояние работи уредът ти?

— Просто трябва да се приближи на разстояние от около петдесет метра и да се натисне ето този бутон — отговори разказвачката, като за първи път не обърна внимание на умалителното обръщение.

— Добре — кимна Гморк. — Дай ми уреда, ние с Бублик ще отлетим и ще затворим портала.

— Ще летя с вас — заинати се момичето. — На теб меч не може да ти се повери, камо ли такова сериозно устройство.

— Но ти се страхуваш от високо — насмешливо напомни разказвачът.

Пенелопа забележимо пребледня, но стисна зъби и процеди:

— Ще го преживея.

— Както искаш — сви рамене Гморк. — Но имай предвид, че Бублик знае, че се страхуваш от високо, и има много специфично

чувство за хумор.

Ако някой е вярвал, че драконите не могат да се усмихват — това изобщо не е така. Бублик моментално забрави всяка предишна обида и доволно се ухили, показвайки всичките си триста зъба.

— Уха, полита-аме.

И тъй като всяка минута беше скъпа, разказвачите веднага се качиха на дракона, решавайки да не се сбогуват със заетия с отбраната на замъка Кашчей. Разказвачката зае мястото между израстъците пред Гморк, конвулсивно стисна гърба на дракона с всичките си крайници и затвори очи. Когато Бублик започна да маха с криле за излитане, момичето инстинктивно изписка, но после не пророни нито звук, предизвиквайки неволно уважение в Гморк. Той помнеше първия път, когато оседла дракона и крещеше като луд от невероятната турбуленция при излитане. Когато обаче набраха височина, момичето все пак огласи небето със сърцераздирателен писък, хвърляйки само един поглед надолу.

— Всичко е наред! — извика й Гморк. — Най-опасното е излитането! Сега всичко ще е наред.

Разказвачката само се вкопчи още по-силно в израстъка пред себе си и измърмори под нос нещо не твърде лицепривно за някои конкретни разказвачи и за летящи жаби, които като цяло са родени да се придвижват по земята максимум с къси подскоци и със сигурност не за да се издигат като някакъв труп в необятните въздушни простори.

До Лукоморие стигнаха за рекордно кратко време: драконът се стараяше с всички сили. Когато приближиха до Прадървото, разказвачите най-накрая успяха да оценят пълния мащаб на нашествието — чакалоглавите гости изпълваха почти цялата гора.

— Можеше да е и по-лошо! — извика Гморк.

— Накъде по-лошо?! — изненада се Пенелопа.

— Е, можеха целия си свят да преселят тук, а сега има само няколко хиляди същества. Сякаш специално са стояли в готовност и са чакали кога ще се отвори портал към друг свят. Прииждат като мравки. По-внимателно!

Бублик внезапно направи салто във въздуха, избягвайки прорязалия небето червен лъч, и Пенелопа едва не падна от гърба му. Чакалоглавите започнаха да обстрелват дракона с жезлите си веднага щом той се появи в полезрението им. Бублик с лекота избягваше

червените лъчи, правейки сложни маневри, но това очевидно не можеше да продължи дълго.

— Уредът се нуждае от време, за да се настрои към портала — с усилие процеди през плътно стиснатите си зъби бялата като тебешир Пенелопа. — За целта трябва да го задържиш неподвижно поне няколко секунди.

— Проблем — каза Гморк, гледайки съчувствено разказвачката. — Бублик, ще трябва да кацнем в гората. От въздуха няма да успеем да затворим портала. Потърси най-близката полянка.

За щастие на разказвачите, откриха подходящо място за кацане недалеч от Прадървото, в противен случай щеше да се наложи да вървят дълъг път до портала. Оставаше само един проблем — тълпата обикалящи из гората чакалоглави пришълци.

— Аз ще ви прикрия! — извика драконът, излетя и издиша пламък към изскочилите на полянката врагове.

Гморк и Пени хукнаха приведени към укритието на дърветата.

— Остава да се доближим на достатъчно разстояние до портала — прошепна разказвачката, извади лазера и отправи няколко изстрела към враговете.

— Благодаря, кеп — подсмихна се Гморк.

— Какво?

— Не, не, нищо — той я хвана за ръката. — Но нека бъдем малко по-внимателни сега, тези същества са много.

— Няма значение, както са дошли, така и ще си отидат — прозвуча до тях скърцащ глас.

Гморк подскочи от изненада, а Пенелопа прояви неочаквана ловкост, насочвайки веднага бластера към противника.

— Спокойно, свой — изскърца нисичко старче с туловище, напомнящо донякъде на конуса на шишарка.

Всъщност туловището му наистина представляваше огромна шишарка. Гъстата зелена брада и черните, откровено злобни малки очички допълваха образа на Леший, а огромната синина под окото дори му придаваше известен чар.

— Какво е това? — подозрително попита Пенелопа, бавно сваляйки бластера си.

— Не какво, а кой — укорително я поправи Гморк. — Леший. Отдавна ли си тук?

— Тръгнах веднага щом Иванушка дотича в Жълтата гора, крещейки: „Помощ, убиват ни!“ Ей там се крие Чебур, а Яга и Соловей са на път.

— Какъв Чебур? — заинтересува се Пенелопа. — Не помня такъв персонаж...

— Ако видиш, ще се шашнеш — изхихика Гморк. — Леший, имаш ли идеи какво да правим с тях? Трябва да се доближим до онези кули, за да затворим портала, през който съществата влизат при нас.

— А тези, които вече са влезли тук, къде ще отидат? — озадачи се Леший.

— Е, ще ги заселим някъде тук, няма да ги убиваме я — сви рамене разказвачът. — После ще го измислим, първо трябва да решим проблема с портала.

— А, не, не ми трябва тълпи от тези гадини в гората — неочаквано рязко каза господарят на гората. — Не са наши те, чужди са.

— Едва ли ще успеем да ги върнем обратно през портала — със съмнение поклати глава Гморк.

— Не подценявай жителите на Приказния свят — загадъчно се ухили в брадата си Леший. — От вас се иска само да затворите портала след тях, останалото ще свършим ние. И си сложете тези тапи в ушите.

И преди разказвачът да има време да каже нещо, Леший се разтвори в най-близкото дърво.

— Какво ще правим? — попита Пенелопа след кратка пауза.

Гморк мълчаливо ѝ подаде тапите за уши.

— По-добре да направим каквото каза. Леший е сериозен мъж, не би говорил празни приказки.

Поставяйки тапите в ушите си, Пенелопа плесна Гморк по рамото, за да привлече вниманието му, и посочи с пръст към небето. Над гората бавно летеше ступа с Баба Яга и Соловей разбойника на борда. Приказната летяща машина се спусна до самите върхове на дърветата, а след това над гората се разнесе силно свистене, което разказвачите чуха дори през тапите в ушите си. То постепенно смени тоналността си, докато накрая достигна до съвсем невероятни честоти. И тогава всички чакалоглави гиганти започнаха да губят съзнание и да падат на земята. Няколко минути по-късно Леший отново се появи до тях и ги информира, че вече може да извадят тапите.

— Това беше, сега да върнем всички обратно и да затворим това чудо — делово каза старецът. — Да вървим.

Докато разказвачите крачеха заедно с Леший към портала, покрай тях периодично притичваха многокраки дървесни пънове, натоварени с отпуснати тела.

— Колко просто се получи при вас — удивено прошепна Пенелопа.

— Аз самият съм шокиран — честно си призна Гморк. — О, виж, ето го и Чебур.

Редом с портала действително стоеше огромен мечкоподобен Чебурашка и не позволяваше да влязат нови гости. Това изглеждаше съвсем просто: от портала се появяваше поредния чакалоглав гигант, получаваше лапа в челото и по инерция се връщаше обратно. Отделен щрих към образа на чудовището бяха модерните слънчеви очила, без които страхуващото се от светлината създание очевидно не би напуснало своята пещера. Не беше ясно само откъде изобщо ги беше взел?

Виждайки Гморк и Пенелопа, чудовището показва всичките си зъби в усмивка и изръмжа:

— Пр-приятели?

— Приятели, приятели — увери го Леший.

— Това... приятелят на всички деца Чебурашка ли е?! — шокира се разказвачката.

— Аха — уважително кимна Гморк. — Гледала ли си съветски мултфилми?

— Има си хас да не съм — измърмори момичето. — Баба винаги е казвала, че руските мултфилми са най-добрите.

— Точно така — гордо потвърди Гморк. — Виж, дори подивелият Чебур пак си остава добряк.

В потвърждение на думите на разказвача звярът със звучно „пляс“ удари в челото поредния чакалоглав.

Гморк, Пенелопа и Леший стояха и гледаха как пъновете хвърляха в портала телата на неканените гости. Скоро към тях се присъедини и Соловей Разбойника. Зачервен от смущение, той целуна ръката на Пенелопа и се представи:

— Соловей.

— Пенелопа — представи се разказвачката, гледайки с интерес колоритния персонаж с две синини под очите. — А какво ви е на лицето?

— Бойна рана — невъзмутимо излъга разбойникът.

Само след няколко часа остатъците от чакалоглавите бяха благополучно прехвърлени обратно в техния свят. Бублик отлетя до замъка на Кашчей и се върна с добри новини: нападението е отблъснато, всички чакалоглави са заловени и скоро ще пристигнат под конвой до портала.

— Ние сме страхотни — заключи Гморк.

Двамата с Пенелопа се разположиха удобно на паднало дърво и хапнаха от лакомствата на Яга — баници със зеле и месо.

— Извинявай, но ще трябва да направя пълен отчет за всички събития в Приказния свят — без каквото и да е разкаяние в гласа декларира Пенелопа. — Все пак за случилото се си виновен ти.

— Да, няма проблем — сви рамене Гморк. — Пиши каквото искаш.

Момичето неразбиращо го погледна.

— Но тогава ще те отстранят от длъжност.

— Няма да ме отстранят — усмихна се разказвачът. — Баща ми е шеф на Междусветовия съвет. Той ще направи всичко, за да съм доволен от живота и да стоя по-далеч от столицата.

Пенелопа първо отвори уста от изненада, а след това разбиращо кимна.

— Да, това обяснява много. Иначе как биха поверили цял свят на такъв глупак.

— Все пак трябваше да я хвърля — тихо изръмжа драконът някъде отгоре.

— Чувам всичко — заплашително извика Пенелопа.

— На това и разчитам — веднага долетя насмешливият отговор.

Скоро се появи и Кашчей, придружен от крайно доволния Иван Глупака и няколко десетки щурмоваци, водещи на въжета чакалоглави.

— Фф-шш... Тези са последните — изсъска Кашчей, изруга и свали шлема от главата си. — Пфу, ама че неудобно нещо. Ще ме извините, но жезлите за всеки случай ще си ги запазя, никога не се знае за какво може да са полезни.

— Важното е да не ги използваш срещу спасителите на принцесата — подсмихна се Гморк.

— Обиждаш ме — усмихна се с крайчеца на устните Кашчей. — Ще ги проуча и ще ги скрия в оръжейна номер осем.

Разказвачът неволно се зачуди какво ли оръжие има в оръжейни номера от три до седем, ако във втора вече има огнестрелно оръжие? Толкова за пацифиста.

— Гморк, можеш ли да си представиш, Кашчей обеща да ми направи нова печка! — каза вместо поздрав Иван Глупака. — Страхотно, нали?!

— Страхотно — в един глас казаха Гморк и Пенелопа. — Сега победата ти е в кърпа вързана.

След изпращането и на последния гост Пенелопа използва устройството си, за да затвори портала, и накрая всички въздъхнаха с облекчение.

— Е, аз също ще тръгвам — неочаквано каза Пенелопа.

— Така веднага? — Гморк беше искрено изненадан.

— Да — присъедини се към него и Иван Глупака. — Няма ли да останеш за празненството и така нататък? Ще те запозная с Василиса, със сигурност ще намерите общ език.

— Задачата е изпълнена — сви рамене момичето. — Нямам право да оставам повече тук.

— О, стига, един ден няма да реши нищо — неуверено каза Гморк.

— Не, трябва да тръгвам — твърдо каза момичето и протегна ръка към Гморк. — Беше ми приятно... да работя с теб.

— И на мен — откровено отговори разказвачът и нежно стисна ръката ѝ. — Така мен никой още не ме е командвал.

— Разбира се, теб никой не може да те командва — подсмихна се Пенелопа.

След като въведе в устройството координатите и кода към портала за нейния свят, тя създаде пред себе си портал.

— Може би ще се видим пак.

Момичето махна с ръка за сбогом и прекрачи в портала.

— Ох, че тежък ден беше — въздъхна разказвачът, изпъна ръце над главата си и се протегна. — Нали, момчета? — той подозрително

погледна към притихналите си приятели. — Защо сте толкова напрегнати? Всичко вече свърши.

— Може на мен да викат Иван Глупака, но очевидно съм по-умен от теб. Трябва да си пълен идиот, за да изпуснеш такава момиче.

— Какви ги говориш? — намръщи се Гморк. — За какво съм й притрябвал аз? Нещо не забелязах от нейна страна особено желание да продължи общуването. Избяга при първа възможност.

— На кого му пука за нейните желания? — изръмжа Бублик отгоре. — Ако ти харесва, върви и си я вземи!

— Аха, удари я с боздугана по главата и я завлечи в пещерата — изсумтя разказвачът, нервно въртейки един от многото трофейни жезли. — Макар че на кого ли го казвам? Нали именно драконите въведоха модата за кражба на принцеси.

— Това беше много отдавна и имаше чисто кулинарен характер...

— Пфу — направи гримаса Иван Глупака, очевидно представяйки си незавидната съдба на бедните принцеси. — А ти, Гморк, трябва да се срамуваш. Що за глупав опит да се скриеш от реалността зад преувеличения и нелепи шеги?

Гморк сърдито подсмръкна и демонстративно се обърна. За съжаление, приятелите му бяха сто процента прави, но естествената нерешителност в отношенията с момичета не му позволи да действа така, както сърцето му искаше. Потънал в мислите си, той дори не забеляза как драконът и Иван Глупака се спогледаха, намигнаха си и се приближиха плътно до разказвача. Преди да разбере каквото и да е, приятелите му го хванаха за ръцете и краката и буквално го хвърлиха в портала.

— Той е нерешителен — изръмжа драконът. — Нищо, там ще се оправи. И с чувствата си, и с нерешителността си.

Междувременно порталът безшумно се затвори.

— Хей, а той как ще се върне? — със закъснение попита Иван Глупака.

— Добър въпрос — призна Кашчей.

— Предполагам, че за вечеря може да не го чакаме — обобщи Бублик.

[1] Леший (рус.) — горски дух, господар на гората в митологията на източните славяни. — Б.пр. ↑

[2] Лихо (рус.) — еднооко същество от източнославянската митология, въплъщение на злата съдба. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.